

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 023510 20 КвЛз
Бања Лука, 01.12.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић као предсједнице вијећа, Весне Антонић, Смиљане Мрша, Даворке Делић и Мерсиде Бјелобрк као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђених Г.Б., због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске и осуђених Ђ.Б. и Ђ.Ђ., због кривичног дјела учествовање у тучи из члана 135. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјевима за заштиту законитости бранилаца осуђеног Г.Б., адвоката Б.Р. из Д. и адвоката М.М. из Б.Л., бранилаца осуђеног Ђ.Б. из Заједничке адвокатске канцеларије М.П., С.Г. и С.Ј. из Б.Л. и бранилаца осуђеног Ђ.Ђ., из Заједничке адвокатске канцеларији Д.-З., поднијетим против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023510 18 К од 24.06.2019. године и правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 023510 19 Кж 3 од 20.02.2020. године, у сједници вијећа одржаној дана 01.12.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјеви за заштиту законитости се одбијају као неосновани.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023510 18 К од 24.06.2019. године, оглашени су кривим Г.Б., због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, у даљем тексту: Кривични законик) и осуђен на казну затвора у трајању од 14 (четрнанест) година, а због кривичног дјела учествовање у тучи из члана 135. став 1. Кривичног законика, М.М.1 на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, Ђ.Б. на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци и Ђ.Ђ. на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) истог закона, оптужени Г.Б. је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.525,50 КМ, а оптужени Г.Б. и М.М.1 су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 100,00 КМ, а оптужени Г.Б., М.М.1 и Ђ.Ђ. су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 12.890,00 КМ, док су сви

оптужени обавезани да плате судски паушал у износу од по 150,00 КМ, а све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења. На основу члана 108. ЗКП РС оштећени М и С.М. су са имовинско-правним захтјевом упућени на парницу. На основу члана 82. Кривичног законика оптуженом Г.Б. је изречена мјера безбједности одузимања предмета и то: одвијача црне боје са пластичном дршком, дужине 20 цм, аутодизалице црне боје.

Пресудом Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 023510 19 Кж 3 од 20.02.2020. године, одбијене су жалбе као неосноване бранилаца оптужених Г.Б., Ђ.Б. и Ђ.Ђ., док је дјелимичним уважавањем жалбе оптуженог М.М.1 преиначена пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023510 18 К од 24.06.2019. године у одлуци о кривичној санкцији, тако што је оптужени М.М.1, због кривичног дјела учествовања у тучи из члана 135. став 1. Кривичног законика за које је том пресудом оглашен кривим на основу цитиране законске одредбе и на основу одредби члана 41. став 3., 43. и 46. Кривичног законика Републике Српске, осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда је остала неизмјењена.

Против цитираних правоснажних пресуда Окружног суда у Бањој Луци и Врховног суда Републике Српске захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено су поднијели браниоци осуђених, Г.Б., адвокат Б.Р. из Д. и адвокат М.М. и Б.Л., због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, с приједлогом да се пресуде Окружног суда у Бањој Луци и пресуда Врховног суда Републике Српске укину и врате првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се преиначи пресуда Врховног суда Републике Српске и осуђени Г.Б. огласи кривим за кривично дјело убиства на мах из члана 126. Кривичног законика.

Захтјев за заштиту законитости је за осуђеног Ђ.Б., поднијела Заједничка адвокатска канцеларија М.П., С.Г. и С.Ј. из Б.Л. не назначавајући законске основе с тим што из образложења Захтјева произлази да захтјев подносе због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС са приједлогом да се Захтјев уважи и преиначи првостепена и другостепена пресуда и донесе ослобађајућа пресуда или да се предмет врати на поновно одлучивање.

Захтјев за заштиту законитости је за осуђеног Ђ.Ђ., поднијела Заједничка адвокатска канцеларији Д.-З., назначавајући законски основ повреда Кривичног закона са приједлогом да се Захтјев уважи и укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Захтјеви су са списима предмета достављени на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС. У одговору на Захтјеве замјеник републичког јавног тужиоца Светлана Брковић је оспорила основаност Захтјева, те у смислу одредби члана 355. ЗКП РС предложила да се Захтјеви одбију као неосновани.

Приликом одлучивања о Захтјевима, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позивају

подносилаци Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудама против којих су Захтјеви поднесени, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У уводу Захтјева бранилаца осуђеног Г.Б., назначена су оба законска основа с тим да при томе није прецизиран одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС. Међутим у образложењу Захтјева повреда Кривичног закона се везује за одредбу члана 3. КЗ РС и указује на повреду из тачке б) члана 312. ЗКП РС (постојање околности које искључују кривичну одговорност осуђеног), а кроз оспоравање правне квалификације дјела се указује на повреду из тачке г) исте законске одредбе (у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примијенити). Такође повреду Кривичног закона захтјеви везују и за изостанак правилне примјене општих правила о одмјеравању казне из члана 52. КЗ РС.

Када је у питању повреда права на одбрану осуђеног Г.Б. оба Захтјева бранилаца осуђеног, према разлозима у образложењу, замјерају побијаној пресуди Врховног суда Републике Српске на исказаном ставу који се огледа у закључку да првостепени суд није повриједио право на одбрану осуђеног када је одбио доказни приједлог одбране за провођење доказа саслушања свједока М.В, О.К. и вјештачење садржине остварених контаката мобилног телефона осуђеног Г.Б., уз образложење да је првостепени суд за овакву одлуку дао аргументоване разлоге. При томе Захтјеви тврде да разлози првостепене пресуде за одбијање овог доказног приједлога садржани у образложењу првостепене пресуде не представљају аргументовано образложење, јер се на основу њих не може закључити да ли су ти доказни приједлози одбране одбијени због већ утврђеног чињеничног стања који је произашао из исказа и налаза и мишљења вјештака др С.В.С. или због тога што би ти докази, по изнесеном ставу из Захтјева, битно промијенили чињенично стање у корист тезе одбране о непотпуној свијести осуђеног Г.Б. о учињеном дјелу односно његовој посљедици. Апострофирајући да се осуда по правоснажној пресуди против осуђеног Г.Б. за предметно кривично дјело заснива искључиво на исказима свједока оптужбе Захтјев наглашава да би провођењем предложених доказа створена јасна подлога за антитезу навода из оптужног акта тј. тврдњи оптужбе да је оптужени поступао са умишљајем хтијући наступање посљедице, при томе занемарујући одредбу члана 6. став 2. ЗКП РС која се односи на обавезу утврђивања степена кривичне одговорности и околности под којима је дјело извршено (која је истицана цијелим током поступка). Слиједом тога Захтјеви тврде да је одбијањем овог доказног приједлога одбране, без аргументованог образложења, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС у виду повреде права на одбрану, из разлога што је оваквом одлуком суда сужен простор браниоцима да у пуном капацитету

бране оптуженог, јер су на тај начин браниоци онемогућени да своје доказе супроставе доказима тужиоца.

На наведеним аргументима Захтјева не може се заснивати тврдња да је побијана правоснажна пресуда донесена уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану осуђеног Г.Б..

Наиме, према одредбама члана 278. став 2. ЗКП РС (на које одредбе се правилно позива побијана другостепена пресуда, образлажући неоснованост овог жалбеног приговора), суд има дискреционо овлашћење да одбије извођење понуђеног доказа када оцјени да је непотребан и закључи да чињенице које странке или бранилац желе да докажу немају значаја за предмет. Овакво законско ограничење права странака на извођење доказа је, према правном схватању Европског суда за људска права, конзистентно са одредбама члана 6. став 3. тачка д) Европске конвенције, међутим да би примјена овог ограничења била у складу са цитираном одредбом Европске конвенције, суд је у обавези да у образложењу пресуде наведе разлоге због којих је одлучио да не прихвати поједине доказне приједлоге (*пресуда В. против Б. од 22. априла 1992. године*), а ова обавеза суда недвосмислено произлази и из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС у погледу свих неприхваћених доказних приједлога странака.

Па када је првостепени суд одбио наведени доказни приједлог одбране, а потом у образложењу пресуде дао разлоге на основу којих је оцјенио да ти докази немају значаја за предмет (које разлоге је разматрао и у цјелости прихватио као мјеродавно образложење другостепени суд), онда се на самој чињеници да наведени приједлози за извођење доказа нису усвојени, не може заснивати тврдња да је на тај начин повријеђено право на одбрану осуђеног. Повреда права на одбрану због одбијања доказног приједлога одбране се не може темељити ни на приговорима којима се доводи у питање валидност датог образложења за одлуку о неприхватању доказног приједлога, на чему се у конкретном случају Захтјевима његових бранилаца инсистира. Ово из разлога што приговор таквог карактера у суштини представља приговор мањкавости чињеничне основе побијане пресуде, јер се њиме сугерише да се одбијање наведених доказних приједлога негативно (на штету осуђеног) рефлектовало на правилност утврђеног чињеничног стања на коме је побијана правоснажна пресуда утемељена. Међутим, одредбама члана 350. став 1. ЗКП РС, овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а сљедствено томе се ни повреде закона, које су прописане као законски разлог за овај правни лијек, не могу изводити из приговора о мањкавој чињеничној основи пресуде. Ради тога је неоснована тврдња Захтјева бранилаца осуђеног о повреди права на одбрану у поступку доношења побијане пресуде која повреда се темељи на приговорима чињеничног карактера.

Исто тако Захтјеви бранилаца осуђеног Г.Б. апострофирају да је повреда права на одбрану учињена у жалбеном поступку и да се манифестује у облику недостатка образложења другостепене пресуде за истакнуте жалбене приговоре Тако Захтјеви износе тврдњу да се разлози побијане пресуде у погледу жалбених приговора одбране на првостепену пресуду, своде на формално образложење које је без икакве унутрашње вриједности. При томе се прецизира да се жалбени приговор одбране засновао на тврдњи да је образложење првостепене пресуде без икаквог аналитичког а поготово критичког осврта. Тако по изнесеном ставу из Захтјева првостепени суд не анализира исказ

осуђеног Б. у смислу његове истинитости или неистинитости, па тиме и не оцјењује прихватљивост тог исказа и исказ осуђеног само интерпретира, чиме се исцрпљује интересовање суда за оцјену мисаоне реконструкције критичног догађаја, а другостепени суд о томе не даје никакве разлоге. Исто тако захтјевима се сугерише да нису дати ни рационални разлози одлуке о прихватању медицинског налаза др Вукадиновић Стојановић Сађе јер дато образложење не задовољава ни минимум законске обавезе о аналитичкој и критичкој анализи сваког доказа, а потом њихову свестрану оцјену. Уопштеним формулацијама суд заправо избјегава да анализира и доноси просудбу о мањкавостима налаза и мишљења др С.В.С., а поводом истакнутих приговора одбране, ни другостепени суд не даје ваљано образложење

На наведеним приговорима Захтјева, по оцјени овог суда, не може се темељити тврдња о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, право на образложење пресуде има суштински значај за остваривање права на жалбу и ово право без сумње улази у спектар права која одражавају правичност поступка и обезбјеђују равноправност странака у поступку. Међутим, према пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: Европски суд) и Уставног суда Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд), обавеза судова да образложе своје пресуде не може бити схваћена као обавеза да се у пресуди изнесу сви детаљи и дају одговори на све аргументе, а мјера у којој та обавеза постоји зависи од природе одлуке (Европски суд, *P.T. против Ш.*, пресуда од 9. децембар 1994. године; Уставни суд, *У 62/01* од 5. априла 2002. године, *АП 352/04* од 23. марта 2005. године и *АП 2137/14* од 15.04.2015. године).

Када су у питању одлуке вишег суда, према пракси Европског суда и Уставног суда, довољно је да образложење одлуке садржи слагање са утврђењем нижестепеног суда, тако што ће виши суд у образложење своје одлуке инкорпорирати или упутити на разлоге из образложења нижестепеног суда, или на други начин указати да се слаже с њима (Европски суд, *Г.Р. против Ш.*, 1999-I; Уставни суд, *АП 2137/14* од 15.04.2015. године). Када се ради о одлуци вишег суда, суштински захтјев је да виши суд укаже на то да је размотрио питања истакнута у жалби која су била од суштинског значаја, да је у случају неслагања с одлуком нижестепеног суда, неслагања засновао на њеној процјени и да жалбу није одбио прије него што ју је претходно размотрио (Европски суд, *Х. против Ф.*, 1997-VIII; Уставни суд, *АП 2137/14* од 15.04.2015. године).

У конкретном случају, сви жалбени приговори браниоца осуђеног Г.Б. укључујући и оне приговоре које Захтјев апострофира, су претходно интерпретирани у образложењу побијане другостепене пресуде а потом оцјењени, па прихвативши као правилну чињеничну основу пресуде и као ваљане дате разлоге за утврђене чињенице другостепени суд их је инкорпорирао у образложење своје пресуде. Па како то представља прихватљив методолошки приступ образлагања одлука другостепених судова у смислу правних стандарда изражених у цитираним одлукама Европског суда и Уставног суда, те како из таквог образложења несумњиво произлази да је другостепени суд прије доношења одлуке о жалби размотрио све релевантне приговоре жалбе, онда нема мјеста тврдњи Захтјева о учињеној повреди права на одбрану у жалбеном поступку. При томе, се повреда права на одбрану у наведеном облику не може заснивати на томе што се Захтјевом доводи у питање валидност датих разлога у образложењу пресуде за одбијање наведених жалбених приговора као неоснованих.

Када је у питању повреда права на одбрану осуђеног Г.Б. која по изнесеном ставу из Захтјева произлази из чињенице да првостепени суд није одлучио о захтјеву браниоца да се осуђеном постави бранилац по службеној дужности је без основа. Истина је да је првостепени суд дана 18.12.2018. године запримио поднесак тада оптуженог Г.Б. из чијег садржаја произлази захтјев да му суд постави браниоца по службеној дужности у личности адвоката Б.Р. из Д., који адвокат је по раније датој пуномоћи био ангажован као изабрани бранилац. Исто тако бранилац је дописом од 14.02.2019. године затражио од суда да одлучи о захтјеву оптуженог, којом приликом није уложио отказ о пуномоћи, него је de facto наставио бранити оптуженог као изабрани бранилац по пуномоћи. Све наведено произлази из бројних процесних радњи које бранилац накнадно подузима позивајући се на пуномоћ. Дакле, оптуженом није ускраћено право на одбрану, јер је у току цијелог поступка имао изабраног браниоца у личности Б.Р., адвоката из Д., тако да оно што Захтјев замјера првостепеном суду de facto је пропуст браниоца осуђеног, што у коначници није довело до повреде права на одбрану, тада оптуженог Г.Б..

Када је у питању повреда права на одбрану аргументима из Захтјева браниоца осуђеног Ђ.Б. не може се заснивати тврдња да је побијана правоснажна пресуда донесена уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се по изнесеном ставу из Захтјева манифестује у повреди права на одбрану, повредом принципа „једнакост оружја.“

Право на одбрану садржано у начелу „једнакост оружја“ или једнаког процесног положаја странака током суђења, садржи више процесних права која оптуженом обезбјеђују једнаке могућности током поступка, па сагледавајући аргументе Захтјева којима се доводи у питање право на одбрану осуђеног Ђ.Б. произлази неутемељеност такве тврдње, јер додатни доказни приједлози тужилаштва, једнако као и одбране се морају образложити и образложени су. Исто тако без основа је тврдња из Захтјева да је одбрани онемогућено испитивање вјештака на главном претресу, јер су вјештаци и тужилаштва и одбране унакрсно испитани, тако да принцип „једнакост оружја“ није нарушен нити је доведен у питање било којом радњом суда.

Захтјевом браниоца осуђеног Ђ.Б. се такође поставља теза да је у поступку доношења правоснажне пресуде повријеђено право на одбрану осуђеног, тврдњом да су и првостепени и другостепени суд повриједили одредбе члана 304. став 7. и члана 295. ЗКП РС, на начин да нису уопште дали оцјену исказа свједока А.К. и С.М. појединачно, нити у вези са осталим доказима, што је било од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Приговор наведеног карактера улази у сегмент правилности чињеничне основе побијане пресуде, јер законске одредбе које Захтјев апострофира регулишу правила о начину оцјене доказа и утврђивања чињеница које чине обиљежје кривичног дјела и од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства. Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредби члана 350. став 1. ЗКП РС, не представља законски основ за подношење овог ванредног правног средства, то се на приговорима чињеничног карактера не може заснивати ни тврдња о повреди Кривичног закона нити о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) ЗКП РС.

Приговори о повреди Кривичног закона се према аргументима у образложењу оба захтјева бранилаца осуђеног Г.Б. своде на тврдњу о погрешној правној квалификацији кривичног дјела на које се односи осуда по побијаној правоснажној пресуди. По изнесеном ставу из Захтјева, нижестепени судови нису на „озбиљан“ начин подводили и онако оскудно утврђене чињенице под материјално право, тако да другостепена одлука прати првостепену одлуку у свим аспектима одбијања жалбених навода који се односе на провјеру института „in dubio pro reo“, постојања елемената нужне одбране, прекорачења нужне одбране, психичког односа оптуженог према дјелу, постојање квалификаторних околности дјеловање на мах при подузимању радњи које су узроковале посљедицу, него без занимања за претходне елементе а ргиогі налазе да су остварени објективни елементи бића кривичног дјела, самим остваривањем посљедице у виду смртног исхода, али и субјективног елемента, који је тек требало утврдити. У том контексту се замјера другостепеном суду што је прихватио правну квалификацију дјела у првостепеној пресуди и образложење пресуде у том сегменту, дистанцирајући се од наведених аргумената који су изнесени у жалби браниоца. На темељу изнијетих приговора захтјев апострофира да је побијаном пресудом повријеђена одредба члана 3. КЗ РС, јер је осуђени кажњен за нешто што није учинио.

Приговори о повреди Кривичног закона се према аргументима у образложењу Захтјева бранилаца осуђених Ђ.Ђ. и Ђ.Б. своде на тврдњу да нижестепени судови нису утврђене чињенице подвели под материјално право, него су декларативно констатовали да су остварени објективни и субјективни елементи бића кривичног дјела учествовања у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС, самим остваривањем посљедице у виду смртног исхода, губећи из вида исказ свједока А.К. на чему инсистира захтјев браниоца осуђеног Ђ.Ђ., док Захтјев бранилаца осуђеног Ђ.Б. инсистира на оправданост примјене принципа „in dubio pro reo“ јер подузете радње од стране овог осуђеног које се по изнесеном ставу из Захтјева манифестују у виду изговорених ријечи “удри га ј... му мајку“ у посљедичном смислу нису у вези са смртним исходом тако да у радњама осуђеног Ђ.Ђ. нема елемената кривичног дјела учествовања у тучи. У том контексту се замјера другостепеном суду што је прихватио правну квалификацију дјела у првостепеној пресуди и образложење пресуде у том сегменту, дистанцирајући се од наведених аргумената који су изнесени у жалби браниоца. На темељу изнијетих приговора Захтјев апострофира да је побијаном пресудом повријеђена одредба члана 2. и 3. и 17. КЗ РС, јер је осуђени кажњен за нешто што није учинио.

На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона, јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Закон, као што је већ напријед истакнуто, не прописује могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања овим ванредним правним лијеком, нити се повреда Кривичног закона, као законски разлог за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Како се наведеним аргументима Захтјева доводи у сумњу правилност чињеничног утврђења субјективног елемента бића кривичног дјела, као чињенице од одлучног значаја за правну квалификацију кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, на које се односи осуда по побијаној правоснажној пресуди за осуђеног Г.Б., а за кривично

дјело учествовања у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС за осуђене Ђ.Б. и Ђ.Ђ., те како овакви приговори у суштини представљају приговоре чињеничног карактера, то се на овом приговору не може заснивати тврдња о повреди Кривичног закона у сегменту правне квалификације кривичног дјела (што би одражавало повреду из члана 312. тачка г) ЗКП РС, а не повреду из тачке б) исте законске одредбе које Захтјеви осуђеног Г.Б. и осуђеног Ђ.Б. сугеришу позивањем на повреду одредбе члана 3. КЗ РС).

Надаље апострофирајући повреду Кривичног закона Захтјев браниоца осуђеног Ђ.Ђ. се позива на чињеницу (да радње осуђеног не садрже објективни услов инкриминације, да је при тучи наступила смрт), сугеришући повреду Кривичног закона прописану одредбама члана 312. тачка а) ЗКП РС. У прилог наведеном у образложењу Захтјева се првенствено истиче тврдња да описане радње у изреци првостепене пресуде не представљају кривично дјело, па да му слиједом тога није могла бити ни изречена казна.

На изнијетим аргументима у образложењу Захтјева не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона у наведеном облику.

Наиме, супротно тврдњи Захтјева, према чињеничном утврђењу у изреци пресуде инкриминисани догађај представља јединствену цјелину са аспекта везе која постоји између понашања оптужених Г.Б., Ђ.Ђ., Ђ.Б. и М.М.1. Између тих понашања постоји просторна и временска повезаност, што је довољно да успостави форму јединственог догађаја. На исправност такве оцјене и њених даљњих консеквенци, показује чињеница да је оно што је према изреци побијане пресуде подузео тада оптужени Г.Б., било условљено (у субјективном и објективном смислу) понашањем оптужених Ђ.Ђ., Ђ.Б., М.М.1, како и оштећеног Б.М. Таква оцјена се у суштини своди на вредновање карактера и значаја радњи које су подузели оптужени Ђ.Ђ. и Ђ.Б. за вријеме свог учествовања у тучи које су (односи се на њихове радње) битно утицале на њено размахивање и у интеракцији је са понашањем осуђеног Г.Б. и значајно је доприњела стварању опасне противправне ситуације, па чињеница да су оптужени Ђенадија и Боровчанин накнадно бјежали са лица мјеста, док их је М. гађао, прије него што је оптужени Г.Б. повриједио оштећеног, немају онај правни значај који се придаје у Захтјеву, а о чему је и првостепена и другостепена пресуда правилно дала одговоре.

Исто тако поднесеним Захтјевима бранилаца осуђеног Г.Б. се тврди да је првостепени суд погрешно оцијенио околности од значаја за одмјеравање казне и осуђеном изрекао превисоку и нереално одмјерену казну, а да при томе није узео у обзир олакшавајуће околности, а која се посебно испољава кроз искрено кајање. На истом приговору правилне примјене Општих правила о одмјеравању казне из члана 52. КЗ РС Захтјев бранилаца осуђеног Ђ.Б. гради тезу о превисокој и нереално одмјереној казни.

Имајући у виду наведено повреда Кривичног закона, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, у смислу одредбе члана 312. ЗКП РС постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлашћење које суд има по закону. За кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС прописана је казна затвора од најмање пет година, а за кривично дјело учествовања у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС казна затвора од шест мјесеци до пет година. У конкретном случају осуђеном Г.Б. је изречена казна затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, а осуђеном Ђ.Б. казна затвора од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, примјеном Општих правила о одмјеравању казне прописане одредбом члана 52.

став 1. КЗ РС. С обзиром на то, изнесени приговори из Захтјева, којим се доводи у питање правилност вредновања олакшавајућих и отежавајућих околности од значаја за одлуку о избору одговарајуће кривичне санкције осуђеним за почињено кривично дјело, не могу се подвести под повреду кривичног закона, који би се манифестовао у виду прекорачења законских овлаштења при доношењу одлуке о казни.

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјеви бранилаца осуђених нису основани, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци ове пресуде, тако што су Захтјеви одбијени.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Горјана Попадић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић